

To pa bo prineslo nesrečo v cesarstvo. Maščevanje z nebes ne bo izostalo. Dogodki zadnjih let to jasno kažejo. V vojski z Japonci smo sramotno podlegli: največji narod na svetu proti peščici ljudstva! In zadnji vstanek? Ljudstvo se je hotelo iznebiti nevernih tujcev, milijoni so vstali in prijeli za orožje, in zopet nič! Bogovi nas zapuščajo, ker jih zapuščajo velmožje, ki bi morali biti ljudstvu v dober zgled!“

Dobro sem vedel, odkod to tarnanje po izgubljeni veri. Mandarin namreč niso prihajali s praznimi žepi. Puščali so svetišču bogate darove, ob katerih so se kaj radi mastili buddhovski bonci. Sedaj, ko se vel-

možje ne brigajo več za modrost neukih boncev, izostajajo tudi bogati darovi...

Bonc bi mi bil brez dvoma tarnal še naprej. A meni se ni ljubilo poslušati ga. Poslovil sem se.

Bivši član vrlega „Slov. plan. društva“ sem seveda moral zlezti po strmi stezi nekoliko višje v skalovje. Odondod se mi je odprl prekrasen razgled na romantično sotesko.

Pri tem pogledu sem se spomnil domačih lepih gorâ.

Nanje sem mislil, ko sem se vračal, in na ljudstvo, ki je toliko drugačno od teh Kitajcev!

SILVIN SARDENKO :

JAZ POJDEM . . .

Jaz pojdem za novimi dnevi
čez trate in loge šumeče,
ko bodo čez njive dehteče
kipeli škrjančevi spevi.

In trate me bodo prosile:
Ne hodi za daljnimi kraji,
pa bomo ti venec ob maji
iz rožic najlepših povile.

In logi mi bodo nasproti
raztegali roke stoterne:
Ne najdeš si sreče nikjer ne,
ne hiti za novimi poti!

In njive se bodo pred mano,
priklanjale v klasih iskrenih —
oj, kakor bi me na kolenih
prosile: Ne hodi prerano!

A jaz bom te trate pozdravil
in loge s pogledom objel,
odkril se pred poljem bom zlatim
in mimo bom stopal vesel.

